

om, at det skal være. Jeg tror altsaa, for saa vidt denne Udtalelse i Mindretallets Betænkning om den indirekte Beskatning hører til de pikante Blomster, som den ærede Ordfører samler sig til en Buket, skal han ikke holde denne Blomst i sit Urteglas længere. Krigsstatten har jeg for saa vidt omtalt, som jeg gjorde opmærksom paa den mærkbare Forklaring, den ærede Ordfører kunde give af sit Forslag, nemlig derhen, at det gav en tredobbelte Lettelse af de Udgifter, som Krigsstatten havde paalagt. — Jeg skal endnu kun dertil føje, at jeg tror, at den ærede Ordfører ikke har ganske Ret, naar han mente, at Uviljen mod Krigsstatten væsentlig beroede derpaa, at denne Krigsstat hvilede paa nogle almindelige Forbrugsgenstande, som ogsaa brugtes af den almindelige Mand, Smaamanden. Jeg tror ikke, at den politiske Uvilje, den Uvilje, som er kommen til Orde navnlig her i Rigsdagen mod Krigsstatten, særlig stammer deraf, jeg tror, den stammer fra, at Krigsstaten er bleven opretholdt, efter at Krigsudgifterne forlængst ere blevne betalte, og at den er bleven opretholdt — jeg vil ikke gentage det Udtryk, der har været benyttet før: mod Tro og Love, thi jeg har hørt, at der er blevet protesteret derimod — men i alt Fald mod al rimelig Forventning om, at denne Skat burde falde bort, saasnart Krigsudgifterne vare betalte. Jeg tror, at naar Krigsstatten har været Genstand for saa megen almindelig Uvilje, som den har været, har denne Uvilje navnlig sin Grund i det Moment, jeg her har fremhævet, og ikke særlig sin Grund deraf, at den omfatter almindelige Forbrugsartikler, selv om det sidste naturligvis kan spille ind med. — Den ærede Ordfører bemærkede, at man vistnok i de parlamentariske Annaler — eller maasse det var de demokratiskke Annaler, i hvilke det ærede Medlem og hans Partifæller have strebet i disse Dage — skulde søge Måge til den Betænkning, som var afgiven af Mindretallet. Jeg vil sige, at skulde jeg gengælde den ærede Ordførers personlige Bemærkning overfor Mindretallet, vilde jeg sige, at saa vidt mig bekendt er det ikke parlamentarisk Præfiks, at man begynder at træble et Mindretals Betænkning op, før Mindretallet selv har haft Ordet. Jeg er jo kun ung her i Salen, men saa vidt jeg har kunnet følge Forhandlingerne her, har det været Præfiks, at Fler-tallets Ordfører opfatter sine Bemærkninger og sin Kritik over Mindretallet, indtil han har hørt Forsvaret fra Mindretallets Side. Smidlerid skal jeg for mit vedkommende ikke gøre den allermindste Ophævelse over, at den ærede Ordfører har brudt med, hvad jeg

tror er Præfiks. Jeg finder kun Anledning til at gøre opmærksom derpaa, fordi den ærede Ordfører i andre Henseender synes at være noget sensibel (Ufrydelse). Jeg har aldeles intet imod det, og det er kun, fordi den ærede Ordfører viste en vis Nervøsitet overfor Mindretallets Betænkning, at jeg mente, han kunde til sin Beroligelse gribe i sin egen Varm; derfor gjorde jeg opmærksom paa, at han heller ikke var fuldstændig i Overensstemmelse med, hvad der er Præfiks. Men jeg har ikke det mindste imod, at den ærede Ordfører straks har kastet sig over Mindretallets Betænkning. Nu har den ærede Ordfører endelig opdaget Mindretallets Trækkhed. Den Gang Alderdomsforsørgelsesforslaget først var for, troede endnu den ærede Ordfører, eller i hvert Fald havde han Duffet om at tro, at det var ret alvorlig ment dermed, at det virkelig var Forslagsstillerne om at gøre at bringe dette store Spørgsmaal paa Dagsordenen; men nu, siden den ærede Ordfører har opdaget Mindretallets Trækkhed i dette Punkt, har han opdaget, at Alderdomsforsørgelsen ikke var andet end et simpelt Redskab, man havde grebet til for at standse den ærede Ordfører i hans socialreformatoriske Virksomhed. Jeg tror, at den ærede Ordfører ikke behøver at forklare, hvad Hensigten har været med den foreliggende Alderdomsforsørgelse. Jeg vil for mit Vedkommende gerne antage, at hvis ikke den ærede Ordfører og hans Medforslagsstillere vare komne jagende med denne store Skat, saa er det ogsaa noget tvivlsomt, om Alderdomsforsørgelsen var kommen frem netop paa dette Punkt. Jeg vil i alt Fald ikke modsigge, at Tidspunktet er valgt af Hensyn til den ærede Ordførers Optræden med den store Skat; jeg tror ikke, at der er nogen som helst ondartet eller slet Hensigt i det. Naar man kommer her med en Skat, som det synes, at man meget vanskelig kan undgaa, saa er det naturligt, at man paastyrker Overvejselsen af, om man ikke kan bruge Skatten til noget bedre, og at der skulde være noget særlig ondt deraf, forstaar jeg ikke. Hvad altsaa den ærede Ordfører mente med Forslagsstillerens Hensigt med at indbringe Alderdomsforsørgelsen, er mig ikke ganske klart. Jeg tror ikke, at Forslagsstillerne med Hensyn til Alderdomsforsørgelsen fragaa, at Tidspunktet for Indbringelsen af dette Forslag var bestemt med Hensyn til Skatten. Nu kan det være, at der ikke bliver megen Glæde ved det, hverken for den ærede Ordfører eller for de Medlemmer, der ere komne med Alderdomsforsørgelsesforslaget, ikke fordi den ærede Ordfører stillede det hen som noget uskiftet